

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Οι «Αποτυχημένοι» είναι τὸ δεύτερο ἔργον τοῦ Lenormand ποῦ μᾶς ἔδωσε ἡ Ἐλευθέρα Σκηνή.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου αὐτοῦ, θὰ μπορούσε κινεῖς νὰ πεί μὲ δυὸ λογία, εἶναι τὸ θλιβερὸν καὶ πραγματικὸν σπαρακτικὸν ζετύλιγμα τῆς ζωῆς δυὸ ἀνθρώπων ποῦ εφ' ὅσον στάθηκαν ἀνίκανοι καὶ ἀβουλοὶ νὰ νικήσουν τὴν ζωὴν, ἀφίνονται ὀλοότελα ἀνυπεράσπιστοι νὰ τοὺς συμπαράσῃ ἡ ζωὴ τῆς ἰουτινῆς, τῆς ἀθλιότητος, τῆς δυστυχίας. Δυὸ ἀνθρώποι, «Ἐκεῖνος» ἕνας συγγραφέας, «Ἐκείνη» μιὰ ἠθοποιὸς ἐπεφάσιν νὰ ἐνώσουν τὴν τύχην τους στὸν ἀνηφορικὸν δρόμον ποῦ ἔφερεν εἰς τὴν ἀπόλυτην τελειότητα καὶ τὰ μεγάλα ἰδανικὰ ἔχοντας γιὰ μόνον ἐφ' ἑαυτὸν ἐλπίδες καὶ τὴν πίστην τους. Μὰ τὰ ἐφόδια αὐτὰ στάθηκαν ἀνίκανα νὰ τοὺς δώσουν τὴν εὐτυχίαν εἰς τὴν σύγχρονον κοινωνίαν ποῦ στηρίζεται πάνω σὲ ἐξευτελιστικὰ συμβιβασμῶν, ἀνήθηκας συνθηκολογίας, σὲ ἐπιτηδεύσεις καὶ σὲ μικρότητες, καὶ ἔτσι μιὰ μέρα βλέπουν νὰ σωριάζονται γύρω τους ὅλα τὰ ὠραία ὄνειρά τους, ξεπέφτουν σιγὰ σιγὰ, καταραυλοῦν ἕνα ἕνα τὰ σκαλοπάτια τῆς μιζέριας, τῆς φτώχειας, τῆς ταπεινώσεως καὶ φτάνουν σωστὰ κινερέλια σ' ἕνα τέρμα μιᾶς ζωῆς ἀφόρητης, ἀγοραίας, ποῦ κάθε μιὰ κινεάπτωσις ἔρχεται σὰν φυσικὴ συνέπεια τῆς προηγούμενης, καὶ ποῦ καταντᾷ σὲ τέλος συνήθεια.

Τὶ θὰ μπορούσαν νὰ κάνουν οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ ; Νὰ ἀγωνιστοῦν, νὰ παλέψουν, νὰ ἀντιμετωπίσουν πρὸ σταθερὰ καὶ δυναμικὰ τὴν πραγματικότητα. Ναί, ὅλα αὐτὰ εἶναι καλά, μὰ δὲν στέκουν στοὺς «τύπους» ποῦ θέλησε νὰ ζωντανέψῃ ὁ συγγραφέας. Ὁ Lenormand, στοὺς «Αποτυχημένους» δὲν προσπαθεῖ νὰ δώσῃ χαρακτῆρας, τύπους μονόπλευρους. Οἱ ἥρωες του εἶναι σύμβολα, σύμβολα τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἀνήκοντας καὶ αὐτὸς εἰς τὴν καινούρια σχολή, — ποῦ αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀπ' τὰ χαρακτηριστικότερα τῆς γνωρίσματα— πρῶτον καὶ ἐνδιαφέρεται νὰ παραρυσίασῃ «τύπους ὑποδειγματικούς» — θὰ μπορούσε νὰ πεί κανεῖς — τῆς ἀνθρωπότητος παρὰ χαρακτῆρας. Καὶ ὁ συμβολισμὸς τοῦ αὐτοῦ πλαισιωμένος μέσα σὲ ἀνάλογες mises en scène, δὲν ἀντικατοπτρίζει γερὰ τὴν ζωὴν, μὰ τὴν δίνει ὀλοζώντανον, μὲ νεῦρα, μὲ σάρκα καὶ παλμό.

Ἡ «Ἐλευθέρα Σκηνή» ἀνέβασε τὸ ἔργον ὅσον μπορούσε καλλίτερα. Δυστυχῶς ὁμως ἔργα σὰν καὶ αὐτὰ ἀπαιτοῦν πολλὰς, πάρα πολλὰς σκηνικὰς ἐυκολίας, καὶ ἔτσι μ' ὅλην τὴν καλὴν διάθεσιν καὶ τὴν

ἐπιμέλειαν ποῦ κατέβαλε ὁ κ. Μελάς, δὲν μπόρεσε νὰ τὰ ὑπεργικῆσῃ ὅλα. Μ' ὅλα αὐτὰ τὸ ἔργον ἀνεβάστηκε καλὰ καὶ ἡ ταχύτητα εἰς τὴν ἐναλλαγὴν τῶν ταμπλῶν θᾶπρεπε νὰ καταλογισθῇ σὲ ἐνεργητικὸν τοῦ κ. Μελά.

Ἡ κ. Κοτοπούλη μῆκε σὲν ῥόλον τῆς καὶ ἔδωσε ἕναν ὑποδειγματικὸν τύπον. Ὁ κ. Μυράτ θὰ μπορούσε ν' ἀποφύγῃ τὶς συνεχεῖς βαριασιόνες τῆς φωνῆς του ποῦ κατέστρεφαν σὲ ὀρισμένα μέρη τὸ παίξιμον του, δυνατὸν καὶ ἐπιτυχημένον κατὰ τὰ ἄλλα.

Τελειώνοντας ἔχομε νὰ ἐκφράσουμε μιὰ παράκλησιν εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς «Ἐλευθέρας Σκηνῆς» : νὰ συμπεριλάβῃ στὰ ἔργα ποῦ θ' ἀνεβάσῃ μετὰ τὴν τουρνέ τῆς, τὸν «Lache» ποῦ κατὰ τὴν ἀντίληψίν μας, εἶναι τὸ πρὸ ἀντιπροσωπευτικὸν ἔργον τοῦ Lenormand καὶ ποῦ θᾶπρεπε ἤδη νᾶχη δώσῃ μιὰ ποῦ εἶχε τὴν πρωτοβουλίαν νὰ γνωρίσῃ σὲ ἑλληνικὸν κοινὸν τὸν σύγχρονον αὐτὸν ἐκλεκτὸν Γάλλον συγγραφέαν.

ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ